

shledává podklad svého nároku v poznámce obsažené na spisu ze 7. září 1920. dle které souhlasí ministr se započtením 20 let, nelze stížnosti ani v tomto směru dáti za pravdu, poněvadž nehledě ani k tomu, že z této ve spisech obsažené poznámky není zjevno, zda a do jaké míry obsah její st-li byl sdělen, příslušné prohlášení ministrovo v souvislosti s jednáním předcházejícím bylo by možno chápati toliko jako souhlas k tomu, aby návrh na započítání 20 let byl podán.

Jsou proto námitky stížnosti, pokud jsou založeny na stanovisku, že služební poměr st-lův spočívá na zvláštní úmluvě se žal. úřadem, zřejmě bezpodstatné.

Pokud pak stížnost tvrdí, že podmíněčné započítání 15 let soukromé služby st-lovu je též v odporu s jmenovacím aktem, nss nehledal nějakého odporu v tomto výroku nař. rozhodnutí, neboť jím není vyjádřeno nic jiného, než že povolené započtení 15 let soukromé služby stane se účinným v době, kdy st-l službou státní získá nárok na pensijní požitky.

Podmínku tuto žal. úřad zajisté mohl učiniti, když na žádost st-lovu, nemající opory ani ve jmenovacím dekretu ani v zákonných ustanoveních, ze své vůle povolil započtení 15 let jeho soukromé služby.

Že pak nebylo třeba, aby žal. úřad povolení započtení soukromé služby přesahující značně meze vytčené pro započítání takové služby státnímu zaměstnanci zákonnými předpisy (viz na př. § 16 vl. nař. č. 666 ex 1920) resp. okolnost, proč nezapočítal st-li dle jeho žádosti 20 let soukromé služby, zvláště odůvodňoval, jak to uplatňuje stížnost, je samozřejmé.

Jeví se tudíž i námitka, že nař. rozhodnutí neobsahuje žádných důvodů a nemůže proto býti přezkoumáno, bezpodstatnou.

Slušelo proto stížnost jako bezdůvodnou odmítnouti.

Č. 2580.

Pozemková reforma: I. Ve stížnosti na nss proti výpovědi z hospodaření na zabraných nemovitostech jsou podle § 3 a) zákona o ss nepřípustnými námitky, že byl porušen předpis § 12 náhr. zákona o lhůtě výpovědní, že výpověď měla býti dána nejen vlastníku, ale také osobě na statku hospodařící, že výpověď nebyla doručena všem osobám, jimž po zákonu doručena býti měla, vůbec že porušen byl některý z předpisů uvedených v částce I c náhradového zákona. — **II.** Vlastník zabrané půdy nemá nároku na to, aby mu ponechány byly další nemovitosti přes meze § 11 zákona zábor. za tím účelem, aby z jejich výtěžku mohl udržovati historické památky jemu ponechané.

(Nález ze dne 28. června 1923 č. 11.504).

Prejudikatura: Boh. 1778, 1941, 2025 a 2567 adm.

Věc: Jan Sch. na H. a spolčníci (adv. Dr. Ant. Jaksch z Č. Budějovic) proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. president v. v. Rud. Vyšín) stran výpovědi z hospodaření na zabraných nemovitostech.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: -- — —¹⁾

Nss neshledal, že by výpovědí z hospodaření na těchto nemovitostech porušen byl nějaký zákonný nárok st-lův.

Nss vyslovil sice v nálezu Boh. 2025 adm., že vlastník má za splnění určitých předpokladů nárok na to, aby mu ponechány byly nemovitosti tvořící zvláštní přírodní neb historické památky, třeba by ponecháním jich překročena byla mez, kterou stanoví § 11 v příčině výměry půdy, již ponechati jest vlastníku zabraného majetku, avšak na určitý způsob zabezpečení ochrany těchto přírodních krás a památek vlastník těchto objektů nároku nemá.

Zejména nemá nárok na to, aby státní pozemkový úřad ponechal mu ještě další nemovitosti, z jichž výtěžku by památky jemu ponechané byly udržovány.

Nemohl tedy v tom směru nějaký nárok st-lův býti porušen a slušelo proto stížnosti zamítnouti jako bezdůvodné.

č. 2581.

O b e c n í ú ř e d n í c i: Jak jest postupovati při stanovení drahotních přídavků podle zák. č. 312/1920 obecnímu tajemníku obce nemající 3000 obyvatel.

(Nález ze dne 28. června 1923 č. 11.849).

Prejudikatura: Boh. 2249 adm.

Věc: Rudolf P. v T. proti zemskému správnímu výboru v Praze o nouzovou výpomoc.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — —

Stížnost tuto neshledal nss důvodnou.

Námítka stížnosti, že podmínkou pro vyměření drahotního přídavku ve výši přídavku rovnocenného úředníka státního podle zákona z 15. dubna 1920 č. 312 Sb. je pouze, aby příjem obecního úředníka nedosahoval příjmu tohoto úředníka a že v citovaném zákoně nikde není vysloveno, že by úředník samosprávný nesměl míti většího příjmu než rovnocenný úředník státní, je ve zjevném odporu s ustanovením § 1 cit. zákona.

Předpis tohoto § přiznává sice obecním úředníkům drahotní a nákupní přídavky zásadně ve stejné výši jako náležejí státním úředníkům, jejichž nárok co do výše přídavků podle čl. IX. § 1 A 1 a B zákona ze 7. října 1919 č. 541 Sb. jest směrodatnou výše skutečného ročního služného.

Omezuje však zjevně tento nárok obecních úředníků na mimořádné přídavky v uvedeném rozsahu zásadně přiznaný co do číselné výše v ten způsob, že mají na ně nárok jen potud a do té výše, aby celkový jejich příjem nepřesahoval obdobný celkový příjem státních úředníků rovnocenné kategorie a stejné doby služební.

¹⁾ Odůvodnění pohybuje se v mezích prejudikatury.